

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1377/2563

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดชลบุรี โจทก์ นาง ท.ผู้ร้อง นางสาว ธ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 46, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 317, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 4, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78, พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 144, ป.อ. มาตรา 56, พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 138

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบมามีน้ำหนักให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยเป็นผู้ชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ให้ไปมีเพศสัมพันธ์กับ ส. พฤติการณ์ของจำเลยที่ชักชวนผู้เสียหายที่ 1 นับตั้งแต่ครั้งแรกในคืนที่จำเลยพบผู้เสียหายที่ 1 ในร้านอาหาร โดยการตามผู้เสียหายที่ 1 ไปที่ห้องน้ำเพื่อบอกว่า ส. ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายที่ 1 และ ส. จะให้ทุกอย่างตามที่ต้องการ จนกระทั่งวันเกิดเหตุจำเลยไปหาผู้เสียหายที่ 1 ที่บ้านเพื่อนของผู้เสียหายที่ 1 และยังคงพูดจาชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปมีเพศสัมพันธ์กับ ส. อีก จนผู้เสียหายที่ 1 ยอมตามที่จำเลยชักชวนและหลังจาก ส. พาผู้เสียหายที่ 1 ไปมีเพศสัมพันธ์ แล้วกลับมาที่ร้านอาหารดังกล่าว จำเลยได้รับเงินจากผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 500 บาท นอกจากนี้ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ยังอยู่ในอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแล การที่จำเลยชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปพบ ส. ที่ร้านอาหารเพื่อค้าประเวณีย่อมเป็นการล่วงอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 แม้ผู้เสียหายที่ 1 จะสมัครใจยินยอมไปกับจำเลยก็ถือไม่ได้ว่าได้รับความยินยอมเห็นชอบจากผู้เสียหายที่ 2 เช่นนี้แล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจาร ฐานเป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และเป็นการกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี เป็นธุระจัดหาเด็กเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ อันเป็นการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา หรือพาไปเพื่ออนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม และเป็นการกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และชักจูงส่งเสริมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร สำหรับค่าสินไหมทดแทนที่

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้น ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายกคำร้อง แม้ผู้ร้องจะไม่ได้ฎีกาแต่คดีนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 46 เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเพื่อให้เป็นไปตามผลของคดีอาญาได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เมื่อคดีฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อหาทำไรและเพื่อการอนาจาร การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดและจำต้องรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 282, 317 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 4, 9 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 10, 52 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 4, 26, 78 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 เป็นเงิน 50,000 บาท จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสาม (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (2), 52 วรรคสาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (3), 78 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยมีอายุ 15 ปีเศษอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 144 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 จึงให้รอการกำหนดโทษไว้มีกำหนด 3 ปี โดยกำหนดเงื่อนไขคุมความประพฤติจำเลยดังนี้ (1) ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อศูนย์ให้คำปรึกษาทุก 3 เดือน ต่อครั้ง ภายในระยะเวลา 3 ปี โดยให้ตรวจปัสสาวะจำเลยเพื่อหาสารเสพติดทุกครั้งไปรายงานตัว (2) ห้ามจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษ สิ่งมีเมาและสิ่งเสพติดทุกชนิด ห้ามคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี ห้ามเที่ยวเตร่ยามวิกาล ห้ามเล่นการพนัน และห้ามกระทำความผิดอาญาได้อีก (3) ให้จำเลยเล่าเรียนศึกษาให้จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือประกอบอาชีพให้เป็นกิจจะลักษณะโดยให้นำหลักฐานการศึกษามาแสดงทุกครั้งที่มารายงานตัว (4) ห้ามมิให้จำเลยออกจากสถานที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืน เว้นแต่จะมีเหตุจำเป็นหรือได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองจำเลย (5) ให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่เจ้าหน้าที่ศูนย์ให้คำปรึกษาและจำเลยเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ให้แล้วเสร็จภายใน 3 ปี ทั้งนี้ ต้องมีกิจกรรมที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงหรือการค้ามนุษย์ไม่น้อยกว่า 12 ชั่วโมง (6) ให้จำเลยเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อแก้ไขฟื้นฟูปรับเปลี่ยนความประพฤติตามที่ศาลกำหนดอย่างน้อย 1 กิจกรรม ให้แล้วเสร็จภายใน 1 ปี เว้นแต่ศาลมิได้กำหนดกิจกรรมให้จำเลยเข้าร่วมภายในกำหนดเวลาดังกล่าว กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 50,000 บาท แก่ผู้ร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาลบโทษยกฟ้องโจทก์ แต่ให้คุมความประพฤติของจำเลยไว้ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 138 มีกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษให้จำเลยฟังดังนี้ (1) ห้ามจำเลยเข้าไปยังสถานที่หรือท้องที่ใดอันจะจงใจให้จำเลยประพฤติชั่ว (2) ห้ามจำเลยออกนอกสถานที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืน เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ด้วย (3) ห้ามจำเลยคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี (4) ห้ามจำเลยสูบบุหรี่หรือดื่มสุราหรือเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดทุกชนิด (5) ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติมีกำหนด 5 ครั้ง เป็นเวลา 1 ปี โดยให้ตรวจปัสสาวะจำเลยเพื่อหาสารเสพติด

ทุกครั้งที่ไปรายงานตัว ให้ยกคำร้องของผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นในชั้นนี้รับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า ผู้เสียหายที่ 1 ขณะเกิดเหตุมีอายุ 13 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 1 เป็นหลานของผู้เสียหายที่ 2 บิดามารดาของผู้เสียหายที่ 1 แยกทางกัน ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งมีศักดิ์เป็นยายจึงนำผู้เสียหายที่ 1 มาเลี้ยงดูตั้งแต่ผู้เสียหายที่ 1 มีอายุได้ 3 เดือน และอยู่ในความปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 วันที่ 21 มีนาคม 2559 เจ้าพนักงานตำรวจได้เข้าควบคุมตัวผู้เสียหายที่ 1 กับพวกที่หมู่บ้านเอื้ออาทร เนื่องจากมีชาวบ้านแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจว่าบ้านเช่าที่ผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยอยู่กับเพื่อนมีการมั่วสุมและส่งเสียงดัง ผู้เสียหายที่ 1 กับพวกถูกส่งตัวไปที่บ้านพักเด็กและครอบครัวจังหวัดชลบุรี และต่อมาถูกส่งตัวไปที่บ้านเกร็ดตระการ คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์จะมีประจักษ์พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยเพียงปากเดียวคือตัวผู้เสียหายที่ 1 ก็ตาม แต่ผู้เสียหายที่ 1 ได้เบิกความไปตามลำดับของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนับแต่ที่ได้พบและรู้จักกับนาย ส. ครั้งแรกที่ร้านอาหาร พ. จนกระทั่งพบนาย ส. อีกครั้งที่ร้านอาหาร ต. และในคืนวันนั้นได้พบจำเลยซึ่งเป็นหนึ่งในผู้หญิงที่นั่งโต๊ะเดียวกับนาย ส. รวมถึงพฤติการณ์ของจำเลยที่ได้พุดจาชักชวนให้ไปมีเพศสัมพันธ์กับนาย ส. คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ยืนยันการกระทำของจำเลยเช่นเดียวกับที่เคยให้การในชั้นสอบสวนต่อหน้านักสังคมสงเคราะห์และพนักงานอัยการตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนอันจะระแวงสงสัยว่าจะเบิกความเกินเลยความจริงเพื่อปกป้องจำเลยให้ต้องรับโทษ เชื่อว่าผู้เสียหายที่ 1 เบิกความไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ส่วนที่จำเลยนำสืบว่าไม่ได้ชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ให้ไปมีเพศสัมพันธ์กับนาย ส. เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไปกับนาย ส. เองนั้น แต่จำเลยก็เบิกความยอมรับว่าในวันเกิดเหตุก่อนเดินทางไปร้านอาหาร ต. จำเลยได้พาผู้เสียหายที่ 1 ไปอาบน้ำที่บ้านคนรักของจำเลย ซึ่งหากไม่เป็นเพราะจำเลยมีเจตนาที่จะพาผู้เสียหายที่ 1 ไปค้าประเวณีให้แก่ นาย ส. แล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยจะต้องพาผู้เสียหายที่ 1 ไปอาบน้ำที่บ้านคนรักของจำเลยก่อนที่จะพากันไปร้านอาหารดังกล่าว นอกจากนี้การที่จำเลยเบิกความบ่ายเบี่ยงไปในทำนองว่าไม่รู้เรื่องที่นาย ส. กับผู้เสียหายที่ 1 ออกจากร้านไปมีเพศสัมพันธ์กันหรือไม่ อย่างไรนั้น แต่ก็ได้ความจากจำเลยว่า เมื่อนาย ส. เดินออกจากร้านแล้วเข้าไปนั่งในรถยนต์ฝั่งคนขับโดยมีผู้เสียหายที่ 1 ตามไป ต่อมาผู้เสียหายที่ 1 กับนาย ส. ได้กลับเข้ามานั่งที่โต๊ะในร้านอาหารดังกล่าวแล้ว ขณะผู้เสียหายที่ 1 ลูกไปเข้าห้องน้ำ จำเลยเดินตามไปและขอยืมเงิน 500 บาท จากผู้เสียหายที่ 1 แม้จำเลยจะอ้างว่าเป็นการขอยืมเงินจากผู้เสียหายที่ 1 แต่เหตุใดจำเลยจึงไม่ขอยืมเงินผู้เสียหายที่ 1 ตั้งแต่ก่อนที่จะพาผู้เสียหายที่ 1 ไปอาบน้ำที่บ้านคนรักของจำเลย หรือก่อนที่จะพากันไปร้านอาหารดังกล่าว ข้ออ้างดังกล่าวจึงเป็นพิรุธ แสดงให้เห็นว่า จำเลยรู้ว่าผู้เสียหายที่ 1 ได้ค้าประเวณีให้แก่ นาย ส. อันเกิดจากการชักชวนของจำเลย และหลังจากผู้เสียหายที่ 1 ได้รับเงินจากนาย ส. มาแล้วจำเลยจึงขอเงินจากผู้เสียหายที่ 1 แม้ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะเบิกความตอบคำถามค้านที่ปรึกษากฎหมายจำเลยในทำนองว่าเงิน 500 บาท นั้นเป็นเงินที่จำเลยขอยืมและเคยทวงถามเงินจำนวนดังกล่าวจากจำเลยก็ตาม แต่คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ที่ตอบโจทก์ได้ความว่า หลังจากมีเพศสัมพันธ์กับนาย ส. แล้วจำเลยได้ขอเงินผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 500 บาท โดยไม่ปรากฏว่าเงิน 500 บาท ที่ผู้เสียหายที่ 1 ให้แก่จำเลยเป็นเงินที่จำเลยขอยืมผู้เสียหายที่ 1 ดังที่เบิกความตอบคำถามค้านที่ปรึกษากฎหมายจำเลย เชื่อว่าการที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความตอบคำถามค้านที่ปรึกษากฎหมาย

จำเลยไปเช่นนั้นน่าจะเป็นการเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยนั่นเอง พยานจำเลยที่นำสืบมาจึงไม่สมเหตุผลและไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมามีน้ำหนักให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยเป็นผู้ชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ให้ไปมีเพศสัมพันธ์กับนาย ส. พฤติการณ์ของจำเลยที่ชักชวนผู้เสียหายที่ 1 นับตั้งแต่ครั้งแรกในคืนที่จำเลยพบผู้เสียหายที่ 1 ในร้านอาหาร ต. โดยการตามผู้เสียหายที่ 1 ไปที่ห้องน้ำเพื่อบอกว่านาย ส. ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายที่ 1 และนาย ส. จะให้ทุกอย่างตามที่ต้องการ จนกระทั่งวันเกิดเหตุจำเลยไปหาผู้เสียหายที่ 1 ที่บ้านเพื่อนของผู้เสียหายที่ 1 และยังคงพุดจาชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปมีเพศสัมพันธ์กับนาย ส. อีกจนผู้เสียหายที่ 1 ยอมตามที่จำเลยชักชวน และหลังจากนาย ส. พาผู้เสียหายที่ 1 ไปมีเพศสัมพันธ์แล้วกลับมาที่ร้านอาหารดังกล่าว จำเลยได้รับเงินจากผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 500 บาท นอกจากนี้ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ยังอยู่ในอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแล การที่จำเลยชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปพบนาย ส. ที่ร้านอาหาร ต. เพื่อค้าประเวณี ย่อมเป็นการล่วงอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 แม้ผู้เสียหายที่ 1 จะสมัครใจยินยอมไปกับจำเลยก็ถือไม่ได้ว่าได้รับความยินยอมเห็นชอบจากผู้เสียหายที่ 2 เช่นนี้แล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจาร ฐานเป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และเป็นการกระทำต่อเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี เป็นธุระจัดหาเด็กเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ อันเป็นการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา หรือพาไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม และเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และชักจูง ส่งเสริมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายกฟ้องโจทก์และยกคำร้องของผู้ร้องนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น สำหรับคำสินไหมทดแทนที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้คำสินไหมทดแทนนั้น ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายกคำร้อง แม้ผู้ร้องจะไม่ได้ฎีกา แต่คดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีอาญา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ซึ่งบัญญัติว่า ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาคำสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่ชีวิตร่างกาย... อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาขอให้บังคับจำเลยชดใช้คำสินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเพื่อให้เป็นไปตามผลของคดีอาญาได้ เมื่อคดีฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจาร การกระทำของจำเลยจึงเป็นการละเมิดและจำต้องรับผิดชอบชดใช้คำสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้อง โดยผู้ร้องขอเรียกคำสินไหมทดแทนเป็นเงิน 50,000 บาท ซึ่งศาลชั้นต้นได้พิจารณาโดยคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งคดีแล้วเห็นว่า เป็นอัตราที่เหมาะสมจึงกำหนดให้ตามคำขอ นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษากลับเป็นว่า ให้บังคับตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

กิจชัย จิตธารารักษ์ · วาสนา หงส์เจริญ · สุทิน นาคพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/1377/2563>